

‘De nieuwe Stieg Larsson’ – *The Times*

‘Wereldboek’ – *NU.nl*

‘Een uitstekende thriller die tot de laatste bladzijde blijft verrassen’ – Gijs Korevaar, *Thrillerweb*

‘Houdt zich aan zijn bloederige belofte’ – *Metro*

‘Alex van Pierre Lemaitre: Lees het. Nu. Ja, nu meteen!’
– *Crime Time*

‘Aangrijpend en bloederig. Waar een andere thriller zou eindigen, is Alex nog maar net begonnen’ – *The Observer*

‘Spectaculaire plotwendingen en een adembenemende en beangstigende ervaring’ – *The Guardian*

‘Deels misdaadroman, deels thriller, 100% succesvol.
Nooit voorspelbaar’ – *Le Figaro*

‘Complex en verontrustend, raakt je diep’ – *Washington Post*

‘Opwindend, literair, Hitchcockiaans’ – *Le Monde Magazine*

‘Door de onverwachte plotwendingen blij je
de pagina’s omslaan’ – *Publisher’s Weekly*

PIERRE LEMAITRE

Alex

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam
www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Alex*
Oorspronkelijke uitgever: Albin Michel
Vertaling: Roelien Vermaant
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Image Source
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © Pierre Lemaitre 2011
Copyright voor de Nederlandse taal © 2013 Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk, november 2013

ISBN 978 94 0160 168 9 / NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten uit te kunnen oefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Pascaline
Voor Gérald, omwille van onze vriendschap

I

1

Alex is er gek op. Al bijna een uur is ze bezig. Passen, aarzen, de winkel uit lopen, terugkomen en nog een keer proberen. Pruiken en haarstukjes. Hele middagen kan ze er zoet mee zijn.

Drie of vier jaar geleden had ze het winkeltje op boulevard de Strasbourg bij toeval ontdekt. Uit nieuwsgierigheid was ze naar binnen gelopen, zonder de etalage goed te bekijken. Het had haar zo'n kick gegeven zichzelf als roodharige te zien, als een totaal ander mens, dat ze de pruik meteen had gekocht.

Alex kan bijna alles dragen omdat ze beeldschoon is. Dat was niet altijd zo, het is pas in haar puberteit gebeurd. Als jong meisje was ze klein, lelijk en zo mager als een lat. Maar toen het eenmaal begon, was het net een tsunami. Haar lichaam veranderde in ijtempo, een soort morphing in de hoogste versnelling. In een paar maanden tijd was Alex oogverblindend knap. En aangezien niemand daar nog rekening mee had gehouden, zichzelf al helemaal niet, is het eigenlijk nooit goed tot haar doorgedrongen. Zelfs nu niet.

Neem die rode pruik: ze had nooit gedacht dat die haar zo goed zou staan. Een openbaring. Ze had nooit gedacht dat die verandering zo groot kon zijn, zo ingrijpend. Het is heel oppervlakkig, een pruik, maar op de een of andere manier had ze toch het gevoel gehad alsof zich iets nieuws in haar leven had voltrokken.

Uiteindelijk had ze die pruik nooit gedragen. Eenmaal thuis bleek hij van een wel heel povere kwaliteit. Het voelde niet goed,

het voelde lelijk en armetierig. Ze had hem meteen weggegooid, niet in de prullenbak, maar in de onderste la. Af en toe had ze hem weer tevoorschijn gehaald en zichzelf ermee in de spiegel bekeken. Het was misschien een afzichtelijk ding, het soort dat schreeuwt: 'Ik ben een prullerige plasticpruik', maar in de spiegel had Alex wel mogelijkheden gezien waarin ze graag wilde geloven. Ze was teruggegaan naar het winkeltje en was rustig op zoek gegaan naar pruiken van een betere kwaliteit, pruiken die soms iets te duur waren voor haar salaris van uitzendverpleegkundige, maar waar je je tenminste mee kon vertonen. En zo was het begonnen.

In het begin viel het niet mee, want het is een hele stap. Als je Alex heet, en een beetje een ingewikkelde persoonlijkheid hebt, kost het je al gauw een middag om al je moed bij elkaar te schrapen. De juiste make-up kiezen, bijpassende kleren, schoenen en handtas uitzoeken (nou ja, iets wat erbij kleurt uit de kast trekken, want je kunt natuurlijk niet elke keer als je van hoofd verandert iets nieuws kopen...). Maar als je dan eenmaal de deur uit gaat, ben je ook echt iemand anders. Nou ja, bijna. En ook al is het niet wereldschokkend, het is in ieder geval een aardig tijdverdrijf, zeker als je geen hoge verwachtingen meer hebt van het leven.

Alex houdt van krachtige pruiken. Pruiken die een duidelijke boodschap afgeven: 'Ik weet waar u aan denkt' of 'Ik heb ook een wiskundeknobbel'. Die van vandaag zegt iets in de trant van: 'Mij zul je op Facebook niet vinden'.

Als ze een model met de naam 'Urban Shock' pakt, ziet ze de man door de etalageruit. Hij staat aan de overkant van de straat en doet alsof hij op iets of iemand wacht. Het is de derde keer in twee uur. Hij volgt haar. Dat staat nu als een paal boven water. Waarom ik? Dat is de eerste vraag die bij haar opkomt. Alsof alle meisjes door mannen kunnen worden gevolgd, behalve zij. Alsof ze hun blikken nog niet genoeg voelt, overal, in de metro, in de bus, op straat. In winkels. Alex valt in de smaak bij mannen van alle leeftijden, dat is het voordeel als je dertig bent. Toch is

ze elke keer weer verbaasd. ‘Er zijn veel mooiere meisjes dan ik.’ Alex en haar eeuwige gebrek aan zelfvertrouwen, voortdurend wordt ze verteerd door twijfel. Al sinds haar kinderjaren. Zelfs in haar late tienerjaren stotterde ze nog, en ze stottert nog wel eens, vooral als ze onzeker is.

Ze kent de man niet, dat uiterlijk zou haar wel zijn bijgebleven. Nee, ze heeft hem nooit eerder gezien. En ja, een vent van vijftig die achter een meisje van dertig aan loopt... Niet dat het tegen haar principes indruist, het valt haar gewoon op, meer niet.

Alex slaat haar blik neer, bekijkt een paar andere modelletjes, doet alsof ze twijfelt en loopt dan door de winkel naar een plek vanwaar ze onopgemerkt het trottoir aan de overkant in de gaten kan houden. Ooit een sportief type geweest, dat kun je zien, de kleren zitten krap om zijn lijf. Een zwaargebouwd type. Terwijl ze een platinablonde pruik streelt, gaan haar gedachten terug naar de eerste keer dat ze zich bewust werd van zijn aanwezigheid. Dat was in de metro. Achter in de wagon had ze hem zien zitten. Hun blikken hadden elkaar gekruist en ze had het innemend en vriendelijk bedoelde glimlachje gezien dat hij haar toezond. Wat ze niet prettig vindt aan zijn gezicht is de obsessie die uit zijn ogen spreekt. Maar vooral dat hij nauwelijks lippen heeft. Bij haar wekt dat instinctief argwaan, alsof alle mensen zonder lippen iets te verbergen hebben, geheimen die het daglicht niet verdragen, onvergeeflijke zonden. En dat gewelfde voorhoofd. Tijd om zijn ogen goed te bekijken had ze niet gehad, en dat is jammer. Ogen liegen niet, vindt Alex. Daar beoordeelt ze mensen op, de blik in hun ogen. Vanzelfsprekend was ze liever niet gebleven, daar in de metro, met zo’n type in de wagon. Zo onopvallend mogelijk had ze zich in de andere richting gedraaid, met de rug naar hem toe, en had ze haar mp3-speler uit haar tas opgediept. Ze zette ‘Nobody’s Child’ op en vroeg zich plotseling af of ze de man niet al eerder had gezien, gisteren of eergisteren, bij haar in de straat. Het beeld is vaag, zeker weten doet ze het niet. Ze zou zich weer moeten omdraaien en

hem aankijken om haar geheugen te helpen, maar ze wil niet het risico lopen hem met haar blikken aan te moedigen. Vaststaat in ieder geval dat ze hem na die ontmoeting in de metro nog een keer heeft gezien, een half uur later, op boulevard de Strasbourg, toen ze weer terugliep naar het winkeltje. Ze had zich bedacht en wilde de pruik met halflange bruine krullen nog een keer zien. Ze had zich met een ruk omgedraaid en hem gezien, een eindje verderop. Hij had plotseling ingehouden en gedaan alsof hij iets in een etalage had gezien. Een etalage met dameskleren. Beetje raar om te doen alsof dat je interesseert, als man van vijftig...

Alex legt de pruik terug. Haar handen beven zonder dat ze er een reden voor kan bedenken. Doe niet zo idioot. Hij vindt je leuk, loopt achter je aan en beproeft zijn geluk. Hij zal haar heus niet midden op straat aanranden. Ze schudt haar hoofd alsof ze de gedachten wil uitbannen en als ze weer door het raam naar buiten kijkt, is hij weg. Ze buigt naar rechts, naar links, maar nee, nergens te zien, spoorloos verdwenen. De opluchting voelt overdreven. Als ze het nog een keer tegen zichzelf zegt – ‘Doe niet zo idioot’ – komt ze tot rust. En toch, als ze de winkel verlaat, blijft ze onwillekeurig staan en kijkt nog eens om zich heen. Nu is het bijna zijn afwezigheid die haar zorgen baart.

Ze kijkt op haar horloge, dan omhoog naar de hemel. Het is zacht, en het duurt nog zeker een uur voor het donker wordt. Geen zin om al naar huis te gaan. Ze zou een paar boodschappen moeten doen. Ze probeert zich te herinneren wat er in de koelkast ligt. Als het om boodschappen gaat, is ze een echte sloddervos. Al haar energie stopt ze in haar werk, haar welzijn (wat dat betreft is ze een beetje manisch) en, hoewel ze dat liever niet toegeeft, in kleren en schoenen. En tassen. En pruiken dus. Liever had ze al haar energie in de liefde gestoken, maar haar liefdesleven is een verhaal apart, haar liefdesleven is een rampgebied. Ze had gehoopt, gewild, en ten slotte opgegeven. En nu wil ze het er niet meer over hebben, wil ze er zo min mogelijk over nadenken. Ze doet haar best om dat gemis niet om te zet-

ten in lange avonden met een bord vol junkfood op schoot voor de tv, in kilo's, met andere woorden, ze doet haar best geen al te grote tobber te worden. Maar hoewel ze alleen is, voelt ze zich zelden eenzaam. Ze heeft zo haar bezigheden, dingen die haar na aan het hart liggen, die haar dag structureren. Oké, haar kans op de grote liefde is verkeken, maar dat is nu eenmaal niet anders. En sinds ze er rekening mee houdt ook alleen te eindigen, is het minder erg. Ondanks de eenzaamheid probeert Alex een normaal leven te leiden, plezier te hebben. Die gedachte helpt haar vaak, dat ze aan kleine dingen plezier kan beleven, dat ze daar recht op heeft, net als andere mensen. Vanavond trakteert ze zichzelf bijvoorbeeld weer eens op een etentje in het Mont-Tonnerre, in rue de Vaugirard.

Ze is iets te vroeg. Het is de tweede keer dat ze hier eet. De eerste keer was een week eerder, en een knappe roodharige die alleen eet zijn ze natuurlijk niet vergeten. Ze wordt verwelkomd als een stamgast, de obers lopen elkaar voor de voeten om hun beeldschone gast behulpzaam te zijn en flirten een beetje onhandig. Ze glimlacht, ze vinden haar echt leuk. Ze vraagt hetzelfde tafeltje, het terras in haar rug, de zaal recht voor haar, en bestelt dezelfde fles gekoelde Elzas. Ze slaakt een zucht, ze houdt van eten en moet een beetje oppassen, ze jojoot toch al zo met haar gewicht. Toch heeft ze het aardig onder controle. Ze kan tien kilo aankomen, vijftien zelfs, onherkenbaar zijn, en twee maanden later, hop, weer terug zijn op haar oude gewicht. Maar over een paar jaar kan ze zich dat niet meer permitteren.

Ze pakt haar boek en vraagt een extra vork om dat onder het eten open te houden. Tegenover haar, iets naar rechts, zit een man met licht kastanjebruin haar, dezelfde als de week ervoor. Hij deelt een tafel met zijn vrienden. Nu zijn ze nog maar met zijn tweeën, maar zo te horen zullen de anderen niet lang meer op zich laten wachten. Hij zag haar meteen, zodra ze binnenkwam, maar ze doet alsof ze niet in de gaten heeft dat hij haar indringend aan zit te kijken. Zo zal het de hele avond gaan. Zelfs

als de andere vrienden er eenmaal zijn, als ze verwickeld zijn in de eeuwige gesprekken over werk, meisjes en vrouwen die ze elkaar bij toerbeurt vertellen, en waarin ze zelf de hoofdrol spelen, wijkt zijn blik niet van haar gelaat. Alex vindt het prima, maar wil hem ook niet openlijk aanmoedigen. Hij ziet er niet slecht uit, veertig, vijfenveertig, moet ooit een knappe vent zijn geweest, maar drinkt nu iets te veel, wat zijn droeve uiterlijk verklaart. Een uiterlijk dat allerlei emoties bij haar oproept.

Ze drinkt haar koffie op. Haar enige, zorgvuldig gedoseerde concessie is een blik bij het weggaan. Een vluchtige blik, het soort dat ze tot in perfectie beheerst. Maar hoe vluchtig ook, toch voelt ze de emotie diep vanbinnen knagen als hij die smachtende blik op haar laat rusten, als een belofte van verdriet. Alex spreekt nooit uit wat ze voelt, niet echt, ook vanavond niet. Ze beseft wel dat haar hersens blijven hangen op stilstaande beelden, alsof de film van haar leven is gebroken en ze niet terug kan spoelen om het verhaal opnieuw te vertellen, in andere woorden te vatten. De volgende keer, als ze wat langer blijft, wacht hij haar buiten misschien wel op. Wie weet. Nou ja, zij weet het. Alex weet hoe het werkt, altijd hetzelfde liedje. Haar ontmoetingen met mannen leveren nooit mooie romances op, dát deel van de film heeft ze al gezien en kent ze uitentreuren. Het is niet anders.

Het is inmiddels donker, maar toch nog heel zacht. De bus staat er al. Ze versnelt haar pas, de chauffeur ziet haar in de spiegel en wacht, ze haast zich, maar bedenkt zich op het moment dat ze wil instappen, ze loopt liever een eindje en stapt later wel op, ze wuift de chauffeur weg, die zijn teleurstelling niet helemaal kan verbergen en haar aankijkt met een blik van ‘ach, het kan niet altijd meezitten’. Hij doet de deur toch even open.

‘Er komt geen bus meer na mij, hoor, ik ben de laatste vanavond...’

Alex glimlacht en knikt een bedankje. Nou ja, dan moet ze het hele stuk maar lopen, door rue Falgère en dan schuin rechts verder door rue Labrouste.

Ze woont er nu drie maanden, bij Porte de Vanves. Ze verhuist regelmatig. Daarvoor woonde ze in de buurt van Porte de Clignancourt, en daarvoor in rue du Commerce. Andere mensen hebben er een hekel aan, maar voor haar is het noodzaak. Ze vindt het zelfs leuk. Misschien is het zoiets als met die pruiken, het gevoel dat je een ander leven leidt. Het is een leitmotiv. Ooit gaat ze het anders doen, ooit. Een paar meter verderop parkeert een wit busje met twee wielen op het trottoir. Ze moet strak langs de muur lopen om erlangs te kunnen, voelt iemand vlak bij haar, een man, maar tijd om zich om te draaien krijgt ze niet, want een vuist raakt haar hard tussen de schouderbladen en perst alle lucht uit haar longen. Ze verliest haar evenwicht en tuimelt voorover tot haar voorhoofd met een doffe dreun tegen de carrosserie slaat. Ze laat alles los wat ze vastheeft, zoekt houvast, maar vindt het niet. Hij grijpt Alex bij haar haren, maar heeft dan alleen de pruik vast. Hij stoot een vloek uit, die ze maar half begrijpt, pakt met de ene hand ruw een bos echt haar vast en raakt haar met de andere vol in de buik, hard genoeg om een os te vellen. Kans om het van pijn uit te schreeuwen krijgt ze niet, want ze klapt dubbel en moet onmiddellijk kotsen. De man moet zo sterk als een beer zijn, want hij draait haar om en trekt haar tegen zich aan alsof ze een velletje papier is. Hij heeft een arm om haar middel geslagen, houdt haar stevig vast en duwt een prop stof diep in haar mond, tot bijna in haar keel. Het is hém, de man van de metro, de straat, de overkant van de winkel. Hij is het. Een fractie van een seconde kijken ze elkaar in de ogen. Ze probeert hem te schoppen, maar hij heeft nu beide armen om haar heen geslagen, alsof ze in een bankschroef zit, ze kan niks doen om aan het geweld te ontsnappen. Hij trekt haar naar beneden, tot haar knieën knikken en ze voorover op de laadvloer van het busje terecht komt. Hij schopt Alex zo hard in haar rug dat ze het busje in wordt gelanceerd; haar wang schuurt over het ruwe hout. Hij stapt achter haar in, draait haar hardhandig om, drukt zijn knie in haar buik en stompt haar in het gezicht. Keihard. Hij wil haar echt pijn doen, hij wil haar ver-

moorden, dat schiet er door haar hoofd als ze die vuistslag in haar gezicht krijgt en haar schedel met een daverende klap tegen de laadvloer bonkt en weer opstuiterd. Haar achterhoofdsbeen, schiet er door haar hoofd, haar achterhoofdsbeen. Maar afgezien van dat ene woord kan ze alleen maar denken: ik wil niet dood, niet zo, niet nu. Ze ligt in elkaar gedoken, haar mond vol met braaksel, in de foetushouding, haar hoofd staat op springen, terwijl hij haar handen op haar rug draait en vastbindt, net als haar enkels. Ik wil niet dood, niet nu, denkt ze. De deur van het busje valt met een klap dicht, de motor gromt en met een ruk schiet de wagen van het trottoir, ik wil niet dood, niet nu. Alex is verdoofd maar maakt alles bewust mee, alles wat haar overkomt. Ze huilt, smoort in haar tranen. Waarom ik? Waarom ik?

Ik wil niet dood. Niet nu.